

1:a boken

Min pappa var en hjälte. Han var sjöman. Tänk, va. Att segla under stjärnorna på de sju världshaven. Känna hur skeppet driver fram genom vågorna. Tiotusentals ton metall under himlens svindlande höjd, fjärran planeter, galaxer.

Hör motorn dunka, föreställ dig de väldiga roterande bladen som för skeppet fram genom vattenmassorna. Se framför dig undersidan av skeppet, det roströda järnet med skaldjur och tång i långa böljande fanor. Stim av blänkande fiskar med genomskinliga fenor, och längre ner i djupet, långt ner i det oändliga mörkret, här lever varelsor som vi ännu inte vet namnen på. De strider, de äter, blir ättna och förökar sig. De lever och dör. Tänka sig, vilka dramer som utspelar sig mellan livet och döden. Tänka sig ...

Min pappa, hjälten, tänkte inte på det. På himlen eller havet, på oändligheten. Han levde sitt eget liv djupt in i skeppets dunkande hjärta. Han var förste maskinist. Svetten sipprade fram i hans panna och rann ner i ögonen. Han skyfflade kol. Det var han som satte hela maskineriet i rörelse. Maskinrummet var hans domäner, hans kungarike där han härskade enväldigt och tålmodigt på sin färd mellan världens kontinenter.

Här åt han konservburkar med makrill i tomatsås, och ägg som han stekte på ett primuskök. Här vilade han sig med händerna bakom nacken i kojen vid foten av järntrappan innanför den ovala dörren som inte gick att stänga till.

Här satt han vid det repade mahognybordet och gned sig över

skäggstubben medan han rökte en cigarett, och efter en stund lutade han sig bakåt och vilade bakhuvudet mot den grå järnväggen och log med cigarettens i ena mungipan och ögonen halvt stängda på grund av röken.

Det var långt innan jag var påtänkt, och kanske var inte heller du påtänkt, du som i denna stund läser detta, och inte hans barnbarn som någon gång kommer att skryta om hans bedrifter, så som jag har för avsikt att göra nu.

Tålmod, kära läsare. Detta är den sanna historien om en pappa, min pappa, för även om jag ännu inte var född, och enligt mina föräldrar egentligen bara skulle ha varit en fläck på lakanet under den röda taklampan i sovrummet innanför de gula gardinerna av vaxduk, så vet jag allt – som om jag likafullt, även om det låter osannolikt, var med honom i hela hans liv.

Och är det då inte, om man tänker närmare på det, ändå sannolikt att jag var där, låt oss säga som en möjlighet.

Förelåg det kanske inte i jordens tillblivelse, i denna galax som vi kallar Vintergatan, i hela universums tillblivelse, i självaste Big Bang, den möjligheten att du och jag och hela mänskligheten redan fanns till, om inte annat som en potential, en möjlighet.

Då är väl i så fall allting förutbestämt?

Det glittrande blå havet åt alla håll så långt ögat når, vågor som rullar milt, gungar och suckar som ett väldigt andetag och solen i zenit över ekvatorn.

Detta såg inte min pappa. För min pappa hade fullt upp med att skyffla kol, och som sådan var han oöverträffad. Det ena skoveltaget efter det andra.

Det mullrade och dånade i värmepannan. Skenet från eldslågorna dansade oroligt fram över golvet, och minsann om inte detta rytiska vippande och vickande i utmanande färger också försiggick upp längs väggar och tak. Rött och orange som vred och vände sig, tätt hopslingrade eller i plötsliga smått förnärnade undvikande manövrer, där de störtade ifrån varandra igen. Se hur de kryper ihop, blir alldeles små och retsamma för att sedan blixtnabbt sträcka på halsen. Detta oförtröttliga trummande och dunkande och ljudet av skyffeln som stacks djupt ner i kolhøgen, kort paus, och så det rasslande ljudet när kolen gled ner från bladet och flammade upp i

skärande gult.

Ungefär så gick det till när min pappa träffade min mamma vid en danstillställning utomhus i hjärtat av Köpenhamn. Ååh, denna glödande hektiska stad, hemort för sjömannens utsvävningar när längtan och drömmar sparade i ansenlig mängd äntligen ska få sitt utlopp.

Hör musiken, rytmen som får pulsen att stiga; hi-hat, hii-haat. Trumvirvlar. En durkdriven saxofon. En gäll trumpet. Långa rader av gungande, hoppande kinesiska lyktor. Röda, orange, gula och bilarnas svängande ljuskäglor då de passerar förbi, och någon som hojtar och ropar något oanständigt genom fönstret.

Stortrummans slag. Copenhagen by night. Vad exotiskt. Tänk på det. Tänk och lägg märke till hur också ditt blod svallar snabbare vid denna tanke. Hur det flödar fritt och stiger tills kinderna inte längre är insjunkna och bleka utan fläckade av hetsigt rött. Det brusar, det susar. Elektriska ledningar dallrar, telefonkablar sprakar ovanför de kullerstensbelagda gatorna, signaler går mellan stolpar som anropar en stjärna på himlen.

Kom. Kom till festen. Kom. Det är dans på Rådhuspladsen, grabba tag i en flicka och sväng henne högt upp i nattluften, känn hennes midja i händerna. Klänningens glatta tyg över höfterna. De blänkande sandalerna med otroligt små remmar i guld.

Vilket överdåd av målade tånaglar, späda fotknölar, lätt välvda, långa vader och så knän, exotiska, ursprungliga, knotiga eller spetsiga, likt något som överraskande dyker upp när sanden yr i en öken, och vidare ... längre upp, knappt synliga strumpeband under kjolarna, och månen, den gamla goda, nästan full – kan man säga halvpackad? – mitt emot rådhusornet och en bit därifrån: lurblåsarna, glöende, ärggröna bakom öronen.

Min pappa, låt oss kalla honom Thorkild, en Don Juan som säkert kunde ha gjort vilken tös som helst eldig, och har kanske inte en sjöman en flicka i varje hamn? Han står givetvis i baren med den breda handen slutet kring en fatöl och den andra djupt begravet i fickan, nonchalant, och samtidigt får han syn på henne i folkmassan, fångar hennes oskyldiga blick på andra sidan av de tätt hopslingrade paren på dansgolvet, hon tittar omedelbart bort och han blir rörd. Känner

det i hjärtat, ett extraslag, en oregelbunden rytm.

Men hon är ung. Inte mycket mer än sexton–sjutton år, kinderna är alltjämt runda med smilropar som framträder emellanåt, när hon pratar med sin väninna, lägger huvudet på sned, lyssnar, kastar en hastig, till synes slumpmässig blick över dansgolvet bort mot baren, ler förläget, tittar ner på sig själv och slätar till ett veck i klänningen.

Han stöter armbågen i sidan på sin kamrat. Sedan är hon borta, försvunnen bakom den vaggande, gungande mängden av glittrande klänningstyg. Similismyckenas hårda glans som sticker i ögonen. Och helt nära, så att han känner hettan som kommer i vågor: en kvinnas hetsigt vickande bak, hennes trutande mun och isblå blick, mystisk bakom ögonfransarna, samtidigt som hon handfast vänder sin danspartner ett halvt varv för att bättre kunna se på honom. Min pappa lutar sig åt sidan, ser förbi henne och sträcker på halsen.

– Men vart tog flickan vägen? Han gnider sig över hakan.

– Må fan ta dig. Kamraten vänder sig om. Det är Harry, hans seglarkamrat, hans bästa kompis. Hans vän när det gäller ohämmat törstigt supande då det fina skeppet Teddy anlöper hamn och de vaggar in på kajen med blicken fast förankrad på första bästa hamnkrog. Singapore. Manila. Havanna. Cigarren hänger i mungipan. Min pappa ler brett. De slår glaset mot varandra så det klingar och skummar vitt.

– Skål, kamrat. Botten upp ... De dricker ur och smäller glaset i disken. Min pappa höjer handen och omfamnar med denna enkla, välbekanta gest hela universum. Stjärnornas blinkande på botten av en grogg. Cigarrettröken som slingrar sig i spiraler uppåt, utåt, som driven av en förunderlig kraft, kanske densamma som i tidernas begynnelse fick jordklotet att sättas i rörelse, och se, det rör sig ännu.

– Kyparn! Får vi en omgång till ... Jag fick syn på en flicka. Han vänder åter ryggen mot baren. De dansande paren kråmar sig till musiken med händerna virvlande över huvudena.

Barkillen ringer i klockan. Någon hojtar och trummar med fingrarna mot disken.

– Jag ser henne inte längre. Han tittar åt alla håll, låter blicken glida utmed de parkerade bilarna och runt om det vita räcket som omger dansgolvet. Det gungar och dundrar, flickorna svängs ett

varv och landar i en omfamning. Lamporna vajar i sladdarna.

Harry nickar och klappar min pappa på axeln, mumlar med dimmig blick, nynnär på en vers medan han slår takten mot fickorna så att cigarraskan trillar ner över skjortan. Pappa fångar melodin, de stöter pannorna mot varandra, skrattar, sjunger ... *och lite grann för Susanne, Birgitte och Hanne ...*

Barkillen dunkar in en tapp i ännu en tunna. Tuborgkvinnan ler i sin klänning av papp bakom baren, det fräser från tappen och barkillen håller i och ställer fram glas i tur och ordning.

Det svala glaset, välbekant och halt mot handflatan. Ett strålknippe av ljus som flödar gyllene och varmt.

– Skål då, mina vänner. Min pappa lutar huvudet bakåt, dricker.

Ölet seglar bort från baren, skvättar och flyktigt skum, blossande vitt, sjunker ihop, försvinner. Det droppar från kanten. Svalkande, frestande. Havet finns ständigt i deras kroppar. Vågornas rullande rörelse ... *och Anne-Merete och Molly och Lis.*

– Drick ur, min vän. Här finns det flickor så det räcker. Harry lutar huvudet bakåt och dricker. Cigarrstumpen ryker i askfatet. Glöden sjunker in i sig själv och släcks så sorgligt. Han torkar sig om mungiporna och trevar i bröstfickan efter en ny. Han får tag i en och fiskar upp den vördnadsfullt, håller den i båda händerna som vore den en kattunge, djupt tillfreds drar han in doften och kysser den röda gördeln.

Det slår min pappa att kompiserna har läppar som en neger. Han är blek och vit som en sminkad clown i en cirkusmanege, men läpparna är ... stora, enorma, pappa håller inte inne med den iakttagelsen.

– Du har negerläppar, säger han.

– Så fan heller, brummar Harry och stoppar cigarren i munnen medan han hela tiden ser på den, skelögt.

– Du har negerläppar, envisas min pappa och pekar. Det har jag ta mig tusan aldrig tidigare lagt märke till. Han skrattar, ha ha, han kallar på Knud, barkillen, ropar till Bent som står på andra sidan av baren och fjäskar för servitrisen.

– Stämmer det eller stämmer det inte? ropar pappa.

– Titta här. Han håller Harry i nacken, vrider och vänder hans huvud och pekar.

– Han har negerläppar! Han är nästan en hottentott.

– Det stämmer, säger Knud hänfört. Skål för det, de klingar glasen mot varandra.

– Jag protesterar, säger Harry, men gör ingen ansats att komma loss. Pappa håller honom i ett fast grepp. Harry tuggar på cigarren och rotar i fickorna.

– Han har ta mig tusan de tjockaste läpparna norr om Kap Horn, en sån lymmel, skränar pappa. Barkillen nickar.

– En omgång till lymmeln, ropar pappa. Barkillen serverar.

– Men var har dom fått de läpparna ifrån, Harry? ropar Bent.

Flickan med den vickande baken tränger sig fram till baren och ser på min pappa, sömningt med den isblå blicken och med handen på hans axel.

– Han har vunnit dom på poker, säger pappa. Senaste gången vi anlöpte Havanna. Det gick åt helsike, vi blev avklädda in på bara skjortan. Jag förlorade min klocka – han visar upp sin nakna handled – sjömanslönen rök den med, åkte raka vägen ner i innerfickan på en jätteneger, en trumpetare från en blåsorkester som precis hade spelat på det där ganska sjaskiga värdshuset med utomhusservering och fläckiga dukar på borden.

Det hade blivit sent, dom andra musikerna hade redan dragit sig ur det hela ... en märklig samling förresten, basisten var enögd och trumslagaren saknade tummen på höger hand, ja, det gjorde han ta mig fan, han hade en speciell teknik när han spelade, höll trumpin- nen på ett underligt avigt sätt. Det gav orkestern en speciell klang, en ovanlig, oregelbunden lätthet i virvlarna. Dom var kända för det. Han var jäkligt skicklig med de fyra fingrarna. Men korten höll han på ett skumt vis.

Heinrich von Knudsen, ni vet, han som på sin tid var andre- styрман på Borsten, gillade inte det. Han påstod att trumslagaren fuskade. Dom råkade i slagsmål med varandra, Heinrich fick en smäll på truten, trumslagaren fick själv på käften så att han segnade ner, varpå Heinrich fiskade upp trumpinnen och drämde till honom på de resterande fyra fingrarna.

Sedan gick dom båda in i baren för att få sig en grogg. Han drack groggarna med vänster hand ... Skål för det! Skål ... med vänster hand ...

– Och så den högra, ropar Bent. Alla dricker. Flickan tar glaset ur

handen på pappa och tömmer det. Hon ser på honom över kanten, plutar med munnen och ruskar på huvudet medan hennes ena hand smyger sig in under hans skjorta. Hon har förbaskat långa naglar.

– Harry och jag blev kvar med trumpetaren. Han var seg och hade tur hela tiden. Vi hade fått lite innanför västen, men jag var klar och redig, och jag var säker på att det skulle vända någon gång. Det vänder alltid förr eller senare. Jag kände det inombords, i stortån, min pokertå. Den värkte och det slår aldrig fel.

Ska vi slå vad? Är det någon som vill slå vad? Inte det ... Nåväl, trumpetaren fick en straight, en stege, jag tyckte det verkade som om han jämt vann på en stege.

Jag kände efter i innerfickan, det blev allt tommare i plånboken. Jag såg på Harry liksom för att fråga om vi skulle fortsätta. Han nickade lätt utan att lämna trumpetaren med blicken ... han var väldigt intresserad av de där läpparna.

– Stämmer det inte, Harry? Pappa vippar med ett finger på hans läppar. Harry jollrar och nickar. De andra skrattar.

– Och inte nog med det ... han hade också otroliga kinder ... hur som helst, natten var varm och fuktig, dom karibiska flickorna så söta, så vackra, men nu var det inte längre oss utan trumpetaren dom klängde på, trevade över hans axlar och pillade i hans hår.

Så vi fortsatte spela, och där fanns en apa som stup i ett hoppade ner på bordet och stal våra groggar ... kommer du ihåg det, Harry? Han skakar Harrys nacke. Han ser in i flickans isblick och sätter ett finger för munnen på henne.

– Den satt i palmen ovanför vårt bord, tjöt och kliade sig så lopporna yrde.

Först märkte jag den knappt, jag var upptagen av spelet. Det var som attan, tänkte jag, vad kvickt groggarna försvinner. Jag hejdade servitören, vi drack rom, det kostade inte många ören, han kom med brickan, men så fort han ställde ifrån sig drickat hoppade apan ner, svepte glaset och for upp igen. Sedan satt den där och tjöt, tjattrade, vickade på huvudet som om den skrattade åt oss. Slängde ner bollar med avrivna löv på bordet.

Den hade ett ansikte som en vålnad, svarta ögonhålur, vassa tänder, som om det var fan själv som vände sitt förvridna anlete mot oss ur helvetets avgrund. Den tjöt så det skar genom märg och ben,

hånfullt och skadeglatt.

Det var rätt så störande när man spelade. Men trumpetaren låtsades inte om något över huvud taget. Han såg bara på korten, vann med sin straight, beställde in nya groggar och håvade in vår sjömanslön utan att darra på handen. Ögonvitorna på honom lyste, fullmånen lyste dubbelt så stark i hans pupiller som ett fyrtors lanternor, men utan att blinka. Det var varmt, svetten rann, vi spelade sammanbitet och sa inte ett knyst.

Till slut var apan så stupfull att den dråsade ner och blev liggande som död i rabatten ... det var just då som turen vände. Skål, kamrater!

Min pappa, en storyteller i all sin lögnaktighet, höjer sitt glas mot månen över rådhusornet.

– Skål. Skål. Vi vann tillbaka alltihop. Klockan ... tja, den förlorade jag vid ett annat tillfälle, men sjömanslönen rakades in igen. Trumpetarens kosing likaså. Flickorna bytte plats, och fortfarande rörde han inte en min. Pengarna prasslade, bytte händer och fickor, han var som huggen i svart ebenholts. Inte ens ögonvitorna bleknade.

Han var en god förlorare. Han var straight. Stämmer det inte, Harry? Vi plundrade honom inpå bara svarta skinnet, vi berövade honom till och med trumpeteten ... och även när läpparna strök med var han storsint, ryckte måhända en aning på axlarna.

... Men när vi var framme vid kinderna, när Harry satt kolossalt nöjd och sög i sig en stadig grogg med sina nya läppar som han just vunnit, medan hans ögon redan lystet vilade på negerns kinder, uppblåsta till en ballong, köttiga kinder, stora och blanka som läderfett på en nyputsad sko ... då sa han minsann ändå stopp.

– No, no, no, sa han och reste på sig i sin fulla, mäktiga längd. Jag ljuger inte, han var jättelik, stor och bred som ett berg med spelande bröstmuskler.

– En ny trumpet kan man alltid få tag i, men kinderna är hela hemligheten med trumpetandet. Mina herrar ... tack för spelet. Sedan plockade han upp apan och gick ... läpplös.

Jag har hört att han fortfarande spelar trumpet, det blir ett speciellt ljud när man spelar trumpet utan läppar. En ihåligt dånande ton, som om man blåste ur helvetets avgrund ... Han är känd för det.

Skål, mina vänner! Skål för helvetet och för Havanna. De ruskar på huvudet och skålar, vilken rövarhistoria.

– Det är rena rama sanningen, ropar pappa. De buar, bankar på bardisken.

– Det där med apan var sant ... den var stupfull.

– ... och Heinrich ... har ta mig tusan alltid varit en simpel skitstövel, ropar Bent.

– Skål för den skitstöveln! Han borde få en ordentlig omgång.

– Ja, så är det, kyparn! Låt oss alla få en ordentlig omgång, du själv med ... och så dricker vi ... för dom karibiska flickorna ...

– ... och lite grann för Susanne, Birgitte och Hanne och Tove och Anne och Lizzie och Kis ... men inte Agnete ...

Harry vinkar med cigarren. Skulle man kunna få lite eld, märke?

Min pappa hittar tändaren i innerfickan och tänder den. Beskyddande håller han handen runt lågan och Harry lutar sig koncentrerat fram.

– Ta det varligt, det blåser lite, säger pappa.

Lamporna vajar. Tussiga moln passerar högt över hustaken. Men flickan ... vart fasen tog hon vägen. Han vänder ryggen mot baren och tittar åter ut över dansgolvet.

Blåsinstrumenten i skinande mässing höjs samtidigt och de höga klackarna och kängorna stampar takten mot golvbrädorna, det går snabbare och snabbare, tempot ökar, och han som de kallar Sjömannen faller ner från träbalustraden och slår pannan i en hörnstolpe. Där har han sedan tidigare ett rejält ärr från den gången han som liten sprang in i kakelugnen.

Han skrattar, högt och skrånande. Några unga matroser försöker råta upp honom, men han sjunker ner igen på de solkiga gatstenarna som glänser av surt öl.

Min pappa tänder en cigarrett. Han får inte syn på henne, allt medan flickan med isblicken drar i hans ärm och stöter sina välsvarvade höfter mot hans ... Ja ja.

– Kyparn, en drink till damen här.

– Kisser heter jag, säger hon med den trutande munnen tätt intill hans öra.

– Kan jag få en Campari, hennes röst är grumlig. Handen är en

välvärdad båtshake som hakar i hans skulderparti.

– Javisst, en Campari. En Campari till Kissemissen och själv tar jag en öl till, tack, varför inte, natten är fortfarande ung. Önskar damen röka? Han erbjuder henne en cigarrett och låter blicken och därefter handen glida ner över höfterna på henne.

– Det var fanken vilka snygga ben, hojtar Sjömannen och sträcker sig efter flickorna som tjuter och väjer undan. Du Thorkild ... Harry, kom hit ner ... oj oj, en sån utsikt. Han får fatt i en fotknöl och håller kvar, trevar med händerna uppåt, hugger tag och biter till. Flickan skriker och sparkar efter honom.

– Min strumpa, titta vad du gjort, din fårskalle. Hon slår honom i huvudet med båda händerna, daskar honom i pannan.

Bent svävar ut på golvet med servitrisen. Min pappa gör likadant med Kisser som keligt lägger de vita armarna om hans hals, hakar sig fast, plutar med munnen och sluter ögonfransarnas solfjäder över den isblå blicken. Lika bra det. Mmm, inte illa, och vilken doft sen. En stilla tryckare. Han har läpparna mot hennes hår. Midjan svänger runt i hans händer.

Det flimrar lite, det virvlar för mycket, det är musiken, fraserna är för veka och sentimentala, han sjunker ihop lite grann, vilar mot hennes bröst, ja, varför inte, åh, vad det surrar, det är ljudet av röster som susar omkring dem, och se nu hur lamporna bär sig åt, breder tillgjort ut sig i rött och orange, pulserar, glider ut och in i varandra så att man knappt vet om man fortfarande står upprätt.

Han försöker fokusera blicken på något. Rådhusornet som beskäftigt låter himlen sänka sig. Den tickande klockan, han viker av, svänger runt flickan ett varv, och urtavlan följer honom skoningslöst med fanor av vitt ljus i kölvattnet. Tick-tack, det är tiden som går, men tack ändå.

Harry? Åh, han ligger med halva kroppen över disken. Plakat. Och cigarren ... den får ryka all världens väg i askfatet. Men titta nu, där har vi Bent, säg mig, ler han inte oanständigt när han sveper förbi, nonchalant med vågor och ljusbågar i frisyren, hurtfrisk som bara den.

Min pappa sträcker på sig och följer honom med blicken, inte utan avund. Saken är biff för Bent, det är lika säkert som amen i kyrkan, och har han inte redan handen under den lite för korta servitriskjo-

len, lossar på det vita förklädet där bak så att snörena hänger och slänger ... musiken spelar, och utanför dansgolvet i dunklet bakom draperiet kryper Sjömannens läppar uppåt och tungan bearbetar flickans lår, och sedan efter ännu ett slag och en dask är han uppe vid bröstet, ett slag till, nu mildare, titta efter om hon inte ger vika när han är uppe vid halsen och ansiktet som hon kastar bakåt när hon skrattar.

Det hörs en knall. Ett brak som dånar mellan husfasaderna. De dansande stannar och tittar upp, slår ihop händerna, ååh titta, tindrande ljus, gnistor som regnar ner i kaskader över platsen.

Det är Tivolis fyrverkeri, alltså är klockan tolv. Javisst, i samma ögonblick slår tornet sina slag.

Kisser måste gå och uträtta ett litet ärende, pudra näsan kanske. Hon försvinner lätt framåtböjd med pannan vilande i handflatorna och baken bakom sig som en spärrballong.

En chrysantembomb skjuts upp, ett vislande ljud, en kort knall och så vecklar den ut sig, berusande, tyst, absintgrön, och därefter följer tre snabba raketer som susar iväg, ett strålknippe, gyllene strimmor som slipar det nattsvarta himlavalvet, tonar långsamt ut och exploderar i ett brak, i solfjädrar av glittrande, strilande, flimrande ljus och med ett eko i husens fönster. Det går en suckande våg genom dansparen, de samlas och håller varandra om livet.

Ett romerskt ljus seglar gnistrande rött iväg och sprider sitt ljus i moln och rök, som om det stod i skarp konkurrens med självaste månen, som om det ville utmana den. Glider mäktigt som en planet, en ny himlakropp mot rådhusornet, som om det keligt ville slingra sig runt spiran och sedan ge månen en dansk skalle. Ååh, vad underbart skarpt det luktar av krutstänk och rök.

Min pappa sticker händerna djupt i fickorna och drar in den svala nattluften, stadens exotiska doft, surt öl, sprit och bensin, billig parfym.

En sputnik virvlar upp i en blå spiral och ännu en slungas iväg, lila med armar som griper omkring sig, febrigt omfamnar luften, snabbt snabbt, runt runt innan den släcks, faller till marken, fräser till en sista gång och dör.

Ack ja, så kort är livet ... men kärleken övervinner allt.

Och sedan, just när min pappa sänker sin eftertänksamma blick

från himlen, ser han henne, min mamma, och hon honom. Och hennes blick väjer inte undan. Är helt utan försvar och förbehåll. Hon ler undrande, beundrande, granskar hans ansikte. De framträdande ögonbrynen, den breda pannan och ögonen, erfarna och ändå lite frågande. Hans breda, lite hånfulla, men likväl lite hemlighetsfulla leende.

Han går bort mot henne utan att flytta blicken, inte förrän han står bredvid henne. Då susar en vilsekommen raket förbi dem alldeles nära, de ryggar hastigt tillbaka, griper tag i varandra, skrattar och tittar upp. Två andra fyras av, susar iväg sida vid sida, de exploderar högt, högt upp, och ljus och gnistrande stjärnregn singlar ner över platsen. Hon ler med tindrande ögon. Hennes hand glider in i hans, och är han kanske inte hjälten, en världsvan man som måste se till att stjärnorna aldrig lämnar hennes ögon.

– Var är morfar nu då? frågar den äldste av mina två pojkar. Han är fyra, den minste är två. Jag har en på var sida och kan känna deras lena pyjamasar och oroliga fötter mot mina ben under täcket.

Vi ligger i dubbelsängen i det mörka rummet och ser ut genom fönstret. Vi väntar på att månen ska gå upp över hustaket på andra sidan gården. Skorstenar och tv-antennar syns i silhuett mot det vita havsdiset som tränger in i staden om natten. Det är kallt, hösten är på väg, och vi har dragit täcket ända upp till hakan så att bara våra ansikten sticker ut.

De tycker om att ligga och prata innan de somnar. Tankar far genom huvudet på dem, bilder, fragment av händelser.

De ställer frågor om fönstren i huset på andra sidan gården. Vem bor där? Varför lyser det där? Varför lyser det på en del ställen och är mörkt på andra? Ska de inte sova? Det intresserar dem.

De intresserar sig för himlen ovanför huset. Månen och stjärnorna. Är det solar eller planeter?

De har T-shirtar med planeter och små rymdskepp med fönster där marsmän med spetsiga öron kikar fram.

De är lite misstänksamma mot dem, är det de som är "de dumma"? De har arga ögonbryn, men de älskar dem ändå, beundrar dem, för vart ska de åka? De ska åka någonstans, de är på väg. Att vara på väg intresserar dem. Transporten i sig.